

Chương 11

Diễn Trò

Chạy một ngày lộ trình, nghỉ chân ở một nơi gọi là Mai trấn, vừa tới đầu trấn, xa xa có thể nhìn thấy Hồng Yến lâu, lầu các nguy nga đứng vững, không thể nghi ngờ chính là tử lâu tốt nhất trong trấn.

Thời điểm xuống xe ngựa, Tô Thanh cảm thấy một trận đau chân truyền đến xương sống.

Cố Uyên dĩ nhiên rất tốt, không biết làm thế nào, khi hấn dựa vào trên giường đệm ngủ, nàng nửa nằm nửa ngồi trên người hấn, không dám động đậy nhiều, mơ mơ màng màng một giấc vừa ngủ vừa tỉnh, giữ nguyên tư thế, hiện tại tứ chi đã cứng ngắc không thể tự điều khiển.

Đoàn người đi vào trong lâu, có thể nói là vô cùng râm rộ, phô trương quá mức, nhưng nghĩ lại, đối với thân phận phú thương bây giờ, chỉ sợ xem như đã phá lệ an phận rồi.

Lận Ảnh nói vài ba câu, bao toàn bộ hậu viện của lâu, khiến cho con mắt chường quý híp lại thành đường chỉ may, lập tức ngay cả tiểu nhị chào hỏi cũng muồn hảo hảo tiếp đón.

Tô Thanh đi theo sau lưng Cố Uyên qua vài đoạn hành lang và nhà thủy tạ, thấy hấn vào phòng, nàng mới dừng lại ở ngoài cửa, đứng đó một lúc lâu. Quay đầu nhìn về phía Lận Ảnh, nhin không được hỏi: “Lận công tử, ta ở đâu?”.

Còn chưa nghe được câu trả lời, thanh âm của Cố Uyên từ trong nhà truyền ra: “Đứng ở cửa làm cái gì, vào!”.

Khóe miệng Lận Ảnh khẽ méo, như thể vừa ăn phải con ruồi, mắt nhìn Tô Thanh, hướng trong phòng chỉ chỉ: “Người hiện tại là ái thiếp của lão gia đương nhiên là ở cùng phòng với lão gia”.

Tô Thanh: “...”

Trời tính không bằng người tính, loại ngôn hành cử chỉ này làm cho không người nào có thể cân nhắc, thật đúng là khiến nàng được mở mang kiến thức.

Cơ hồ bị Lận Ảnh một phen đẩy vào phòng, Tô Thanh đứng vững thân thể, ánh mắt quét qua bày biện trong phòng, cuối cùng rơi trên bóng người trước bàn, thần sắc do dự: “Lão gia, nô tì không bán thân”.

Cố Uyên nghe vậy ngẩng đầu nhìn, không lên tiếng, chỉ yên lặng dời mắt đi. Lờ Tô Thanh chuẩn bị nói nghẹn ở chỗ đó.

Có câu, càng không chiếm được lại càng muốn có được. Nàng vốn nghĩ sẽ làm ra vẻ thận trọng một phen, diễn tròn tiết mục cự dục mà toàn bộ nam nhân đều thích, nhưng mà vẻ mặt này của Cố Uyên là ý gì? Đầu tiên là kêu nàng ngủ cùng một phòng, hiện tại lại bày ra tư thái không đem nàng để vào mắt, đây là muốn cho nàng diễn ngòi trong lòng Liễu Hạ Huệ mà vẫn không loạn?

Cân nhắc một chút, Cố Uyên tiện tay quăng ra một cái bao, phân phó: “Cầm đi thay”.

Tô Thanh mở ra, thấy là một bộ y phục gấm đỏ, ngọc lưu ly nạm vàng, thứ này chỉ cần tùy ý khoác lên, chỉ sợ so với con hát còn kinh tài tuyệt diệu, gây chú ý hơn không ít.

Ánh mắt nắm quyền của Cố Uyên đích xác làm cho nàng cảm thấy có chút sợ hãi.

Ôm y phục do dự nửa ngày, nàng nhịn không được lúng ta lúng túng mở miệng: “Lão gia, nô tì cảm thấy cái này...”.

Mâu quang Cố Uyên nhàn nhạt quét tới, trong trẻo nhưng lạnh lùng, không có nửa phần tâm tình.

Lời nói của Tô Thanh chậm lại, nuốt xuống câu kế tiếp, yên lặng xoay người đi ra sau tấm bình phong, bắt đầu thay quần áo.

Trang điểm xong, nhìn người trong gương, nàng chỉ lờ mờ cảm thấy bộ dáng mình lúc này cực giống con gà trống đại hoa mà lúc trước bị nàng lóc từng miếng thịt.

Xoay xoay vắn vắn đi ra, Cố Uyên liếc mắt nhìn nàng, nhàn nhạt gật đầu: “Không tệ”.

Tô Thanh thâm trầm mà ngưng trọng, cũng nhìn hẩn một cái, trong lòng âm thầm ghi nhớ, thì ra, Nhiếp Chính Vương thích loại khâu vị này.

Mai trần mặc dù là địa phương nhỏ nhưng Hồng Yên lâu lại phá lệ làm ăn thịnh vượng, vào đêm, đèn đuốc sáng trưng.

Tô Thanh đi theo Cố Uyên vào đại sảnh, rõ ràng cảm nhận được, trong khoảnh khắc, ánh mắt xung quanh nhìn về phía này, không biết là nhìn nàng hay nhìn hẩn.

Sau đó bị thuận thế ôm một cái, nhất thời bị ôm trong vòm ngực rắn chắc của hắn, tư thế ái muội dị thường.

Cái gọi là vạn người chú ý chính là trường hợp này, Cố Uyên như thể tập mãi thành thói quen, chậm rãi tìm một cái bàn ngồi xuống.

Đầu ngón tay không đếm xỉa tới, nhiễu loạn trên mái tóc nàng, khoe môi hiện lên đường cong lơ mờ cười mà như không. Một bộ dáng con nhà giàu quần áo lụa là, thần sắc phong lưu không kiềm chế được, cùng ngày thường tựa như hai người khác nhau, ngón trở nhẹ nhàng nâng cằm nàng, giọng nhàn nhạt: “Rót rượu”.

Tô Thanh không đoán ra người này đến cùng muốn đánh chủ ý gì, nhưng bản thân nàng bây giờ, quần áo đã huênh hoang đến cực điểm, thật cũng chẳng quan tâm sẽ càng làm cho người ta thêm chú ý, dứt khoát nét mặt tươi cười, uyển chuyển lấy bầu rượu rót đầy vào ly, ngón tay nhỏ nhắn cầm lên đưa đến bên môi Cố Uyên, ngữ điệu yêu kiều: “Lão gia, thiếp kính ngài một ly”.

Rượu ngon theo đôi môi hé mở dần dung nhập xuống cổ họng, trong mắt Cố Uyên khẽ thoáng một tia sáng, liền rũ mi xuống. Cảnh tượng xuân sắc kiều diễm này đã sớm chọc cho xung quanh một trận nghị luận ồn ào. Có sợ hãi than, có khinh thường, cũng có ao ước. Cố Uyên dưới sự chú ý của vạn người, bình thần ung dung, giơ tay nhắc chân đều là một thân phong tình, phong lưu phóng khoáng, một chút cũng không còn khí chất thâm trầm ngày thường. Nhưng mà, Tô Thanh bị chọc đến cuối cùng lại cảm thấy có chút đần độn, không thú vị.

Nên biết, một con hát cảm thấy có thành tựu tối ưu, không thể nghi ngờ là khi thu hút được sự đồng tình của người xem. Nhưng, nếu chính mình câu hồn một đối tượng, mà hắn lại làm ra bộ dáng cùng mình diễn trò, cho dù là ai đều cảm thấy thiếu hào hứng.

Hướng chi, điểm chết người là, người trước mắt này lại mơ hồ có khuynh hướng muốn đổi khách thành chủ.

Đôi tay không an phận tùy ý gác lên, vẻ mặt say rượu mê ly, cùng tà áo lười biếng khẽ mở, thậm chí làm nàng có ảo giác, tình hình bây giờ, bất luận nhìn thế nào, cũng đều nói rõ là hắn quyến rũ nàng!

Tô Thanh khó tránh khỏi nảy sinh cảm giác thất bại, không đếm xỉa tới, làm đổ một ly rượu, kết quả, trên đỉnh đầu rơi xuống thanh âm không vui của Cố Uyên: “Nghiêm túc chút đi”.

Mắt nhìn ẩn đường của hắn cau lại, ánh nhìn soi mói, nàng lại không thể không vực dậy tinh thần, một tay đặt bên hông hắn, hướng vòm ngực rộng lớn kia ôm áp càng sâu, dựa sát thêm vài phần.

Loại phúc phận được đặt tay lên người Nhiếp Chính Vương này là ngàn năm khó cầu, không quản người này đến cùng là diễn xuất vì mục đích gì, dù sao bây giờ người ta chủ động yêu cầu nàng chiêm tiện nghi, nếu để lãng phí thì thật phung phí của trời.

Một bữa cơm ăn chưa được bao nhiêu, ngược lại được ăn đậu hũ no bụng, Tô Thanh kéo tay Cố Uyên, vừa lòng thỏa mãn đi tới hậu viện, liền gặp điểm tiểu nhị vẽ mặt nịnh nọt cùng nhau đi lên, ánh mắt dừng trên người nàng dạo qua một vòng, giảm thấp âm thanh nói: “Vị lão gia này, buổi tối ngàn vạn phải chú ý môn hộ, trên trán chúng ta gần đây không được yên ổn, dung mạo của tôn phu nhân trong vạn người chưa chắc có được một, chỉ sợ sẽ đưa tới phi tặc lớn lối”.

Thế gian tiêu tặc ngàn ngàn vạn vạn, muốn vào phòng thâu hương thiết ngọc, chỉ có một loại.

Tô Thanh không khỏi nhìn về phía Cố Uyên, thấy trong mắt hắn không có quá nhiều tâm tình, cũng không biết có đem lời nhắc nhở của tiểu nhị để trong lòng hay không, khoát tay áo, kéo nàng đi vào tiểu viện.

Vừa ngăn cách với ánh mắt sau lưng, khuôn mặt của tên công tử nhà giàu phong lưu nháy mắt quét sạch, thay bằng vẻ mặt hỉ nộ không rõ.

Mới vào, Lận Ảnh liền tiến đến nghênh đón: “Lão gia, nhân thủ đã chuẩn bị thỏa đáng”.

Cố Uyên gật đầu, ánh mắt xẹt qua khuôn mặt Tô Thanh, ngữ điệu hòa hoãn, bình thản không dấu vết, tựa như nói khi nào ăn cơm vậy: “Đêm nay người ngủ cùng ta”.

Trong một thời gian ngắn, từ “ở” tiến đến “ngủ” cùng hắn.

Thời điểm Tô Thanh nghe được câu này, toàn thân bỗng nhiên cứng ngắc. Ý đồ của Cố Uyên rất rõ ràng, chính là muốn bắt tên hái hoa tặc không biết đã đắc tội gì với hắn trong trấn này. Nhưng vấn đề mấu chốt ở đây là, trong quá trình an bài bắt người này, có phải có vấn đề chỗ nào rồi không?

Muốn ngủ cùng nàng, nhưng lại không có chút nào hưng phấn, thậm chí ngữ điệu và biểu đạt cũng chẳng phập phồng. Ông trời có mắt, loại phương thức biểu đạt hoàn toàn không coi nàng như một nữ nhân này, đích xác làm cho nàng cảm thấy tổn thương biết nhường nào!

Trọng điểm là, nàng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua con mồi nào dạng này, từ đầu tới cuối khiến cho nàng có chút lẩn lộn, đã không còn nhớ rõ đây là lần thứ mấy tự hỏi mình, hiện tại con mẹ nó, đến cùng là ai quyền rũ ai!

Cố Uyên không lưu cho nàng nhiều thời gian, xoay người liền đi vào viện tử. Tô Thanh nhắc chân đuổi kịp: “Lão gia, lúc ngài quyết định mang theo nô tì, ngay từ đầu là vì để nhử tên hái hoa tặc kia?”.

Cố Uyên nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

Quả nhiên không phải vì nàng tài mạo song toàn gì... Tô Thanh có chút thất bại liếc hẩn một cái, lại hỏi: “Vừa rồi bên trong lâu diễm một hồi, thực sự có thể làm cho phi tặc kia mắc câu sao?”.

Bước chân Cố Uyên chưa ngừng: “Ngươi cảm thấy thế nào?”.

Tô Thanh vừa nghĩ, rất tán thành gật đầu: “Lão gia anh minh, dựa vào dung mạo của nô tì, hái hoa tặc kia chắc chắn không kiềm chế được”.

Cố Uyên nhìn nàng một cái, không lên tiếng.

Tô Thanh cúi đầu âm thầm rồi rầm, hít một hơi sâu, lại hỏi: “Lão gia, nếu hết thấy là để bắt phi tặc, vậy đêm nay chúng ta ngủ thật hay ngủ giả?”.

Cố Uyên mới vừa bước một chân vào phòng, miễn cưỡng ngừng lại, xoay người nhìn nàng hồi lâu, mở miệng hỏi ngược lại: “Ngươi nói xem?”.

Trong mắt hẩn có hào quang nhàn nhạt, cứ thế rơi xuống, cơ hồ có thể đập tắt được tất cả đom đóm đang muốn nhảy lên từ đáy lòng nàng.

Tô Thanh trong lòng bỗng nhảy dựng, cũng chẳng quan tâm cái gì gọi là lễ nghi quy củ, nhất thời cúi đầu im lặng không lên tiếng, chui vào phòng từ bên hông, nội tâm nhịn không được rơi lệ: Thực sự quá mức cảm dục, căn bản không cách nào hạ thủ. Vẫn nên tiến hành theo chất lượng, tuân tị từng bước thôi...

Chương 12

Bắt Cóc

Thời khắc Tô Thanh vỗ ngực liên tục, Cố Uyên cũng đi vào phòng. “Àm” một tiếng đóng cửa lại, ánh mắt hắn từ trên thân quét tới, phân phó: “Thay quần áo”.

Tô Thanh trải qua một hồi vừa rồi, trong lòng vốn chết lặng, rón rén đi đến thay hẳn cõi đai lưng, trong ánh nến kiêu diễm, nhìn không được đình trệ mâu quang xinh đẹp kia, mở miệng hỏi thăm: “Lão gia, đêm nay muốn bắt hái hoa tặc, bên ngoài bố trí bao nhiêu người?”.

Cố Uyên đáp: “Ba người”.

Ngữ điệu hắn bình thản đến cực điểm, Tô Thanh nghe vậy động tác trên tay nhất thời dừng lại, không khỏi ngẩng đầu: “Lão gia nắm chắc như vậy sao, bằng ba người cũng đủ để bắt phi tặc?”.

Cố Uyên nói: “Vốn để hắn dẫn người đi, bắt hắn làm gì”.

“...!”

Mặt mũi Tô Thanh có chút thất sắc.

Nghe ý tứ Cố Uyên, cố ý tạo cảnh cạnh phòng nghiêm ngặt giả không phải để bắt người mà muốn nàng đảm đương vị trí con mồi sống, đây rõ ràng là triệt để bán nàng! Một khi rơi vào tay hái hoa tặc kia, xác định xong rồi, vạn nhất gặp phải kẻ biến thái, bị tiền dâm hậu sát thì phải làm sao bây giờ? Nàng đích xác không làm được đâu!

Cũng không biết có phải cảm nhận được ánh mắt hoảng sợ của nàng hay không, Cố Uyên đưa lưng về phía nàng, thanh sắc lạnh nhạt: “Người không có lựa chọn khác”.

Bình bình đạm đạm mấy chữ, đoạn tuyệt tất cả đường lui của Tô Thanh.

Tô Thanh vẻ mặt chát phác thay hẳn cõi quần áo xuống, lộ ra đường cong sống lưng đẹp đẽ, mỗi tác da thịt đều vừa vặn, không biết làm sao, tình cảnh này thực làm cho nàng không có tâm trạng để ngắm nhìn. Tâm tình trầm trọng hầu hạ hắn thay hết quần áo, trong lòng lại tràn đầy câu nói lúc sáng của Hoàng Tử Ninh - chỉ là khổ vị cô nương này.

Khỏ, xác thực khô, khô trong lòng!

Ở trong lòng thờ dài một hơi, thừa dịp Cố Uyên không chú ý, Tô Thanh len lén từ trong hành lý móc ra một kiện đồ vật, yên lặng giấu vào ống tay áo.

Cố Uyên ngồi bên cạnh bàn, mở một cuốn sách ra nhìn một hồi, đột nhiên nói: “Sau khi người bị phi tặc mang đi, lưu tâm tìm một người. Người này họ “Liễu”, tên “Phương Hoa”, tầm 18 tuổi”.

Tô Thanh yên lặng “Vâng”, nội tâm lại thống khổ vô cùng. Đang yên đang lành bị bức bách đi trêu chọc hái hoa tặc không nói, dưới tình huống an nguy đó, thứ đầu tiên nàng cần suy tính không phải là an nguy bản thân mà phải đi tìm một người. Càng làm cho nàng có chút khó tiếp nhận chính là, Liễu Phương Hoa, nghe tên này, con mẹ nó rõ ràng là tên một nữ nhân! Cũng là nữ nhân, đãi ngộ sao lại chênh lệch lớn như vậy, chẳng lẽ vị này là tình nhân cũ của Vương gia?

Tô Thanh nhìn không được liếc mắt quan sát Cố Uyên, nhưng khuôn mặt kia không nhìn ra một chút nóng vội nào, quả thực mờ không ra chủ ý. Huy động nhân lực, mưu tính sâu xa như thế đi tìm kiếm nữ tử, còn không phải là người trong lòng hấn sao? Như thế nào nhìn bộ dạng này của hấn lại giống như hoàn toàn không để trong lòng...

Cố Uyên bị nàng quan sát, có chút không vui, từ trang sách ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Có chút việc cũng không làm được, người như vậy lưu lại bên cạnh ta không có giá trị”.

Tô Thanh cân nhắc hàm nghĩa trong lời nói kia, thoáng có chút tinh thần: “Ý lão gia là chỉ cần nô tì thay lão gia tìm được người rồi...”.

Cố Uyên đáp: “Lưu người ở trong nội viện của ta làm việc”.

Ánh mắt Tô Thanh sáng lên. Đây là điều nàng muốn!

Cố Uyên lại đem sự chú ý đặt lên quyển sách, không nói thêm gì nữa.

Ánh nến kiêu diễm chiếu lên một bên gương mặt mê người của Cố Uyên, Tô Thanh lặng lẽ đứng bên cạnh làm bạn chờ hấn đọc sách, thỉnh thoảng thay hấn rót thêm một chén trà xanh, bóng dáng hai người in bóng lên cửa sổ rất có cảm giác tương kính như tân.

Cố Uyên ngẫu nhiên ngược mắt, bóng dáng nhả nhận lịch sự rơi vào mắt, bị hàng mi rũ xuống nhàn nhạt che mắt.

Vô thức màn đêm càng lúc càng tối, Tô Thanh nhìn không được che miệng ngáp một cái, xa xa nghe được âm thanh bên ngoài vang lên, có chút mất kiên nhẫn. Đang muốn mở miệng hỏi thăm, bên ngoài bỗng mơ hồ có động tĩnh.

Đến rồi!

Trong mắt Cố Uyên như có gì đó lóe qua, không đếm xỉa tới, tiện tay lật sang trang sách khác.

Tô Thanh đi ra ngoài, động tĩnh phía xa càng thêm rõ ràng, giả vờ kinh ngạc: “Lão gia, bên ngoài là như thế nào?”.

Cố Uyên vẫn xem sách như cũ, hiển nhiên lười phải cùng nàng diễn đối đáp.

Tô Thanh cảm thấy có chút nhàm chán, thay hẳn châm thêm chén trà, đột nhiên cảm giác được lực tay mềm nhũn suýt không cầm nổi quai ấm nước, trong lòng không khỏi lộp bộp. Loại cảm giác vô lực này rất nhanh từ tứ chi lan ra toàn thân, trước khi hôn mê, nhìn thấy Cố Uyên ngẩng đầu cùng nàng liếc nhau một cái, dưới ánh mắt thâm thúy hiểu rõ, nàng cũng lơ đãng thoáng mỉm cười sau đó triệt để mất đi tri giác.

Cư nhiên là bị dùng mảnh khốe cũ nát, hiện tại tên hái hoa tặc kia còn dùng mê dược, quả thực phương pháp quá quê mùa!

Trong lúc mơ mơ màng màng, có bóng người quỷ mị hư vô lướt vào phòng, ánh nến chột lóe, liền nhẹ nhàng linh hoạt vác nàng trên lưng, nhảy qua song cửa sổ.

Bóng đêm sau thời khắc này yên tĩnh lợi hại.

Tô Thanh tỉnh lại sau cơn mê ngủ, bị mùi nấm mốc sặc đến ho khan liên tục. Quanh thân bị một tầng vải rách không biết nhét nơi nào bó chặt, nằm nghiêng trên giường, hai tay bị trói chặt sau lưng, bên tai mơ hồ nghe được tiếng khóc lóc liên tiếp, kéo dài không dứt.

Nàng nhịn không được vui mừng, tình cảnh này hiển nhiên là bị bắt cóc thành công!

Xung quanh một mảnh mờ tối, mượn vài tia nắng sớm từ cửa sổ lọt vào, lò mờ có thể thấy được góc tường xung quanh có một đám nữ tử co rúm lại, ai cũng hai mắt nhắm lè. Những nữ tử này, có người mặc quần áo ngắn vải thô, có người y phục lót gấm, thân phận hiển nhiên không phải trường hợp cá biệt, đối với người mới tới như nàng lại phần lớn không có phản ứng hứng thú, người người đều đắm chìm trong tâm tình ưu thương, không cách nào tự kiềm chế.

Tô Thanh nhìn quanh một vòng, đê thấp âm thanh thăm dò: “Trong các người có ai tên là Liễu Phương Hoa không?”.

Một nữ tử sụt sùi trong góc nhỏ ngẩng đầu lên, Tô Thanh tràn đầy chờ mong nhìn sang, thấy hai tròng mắt nàng ta hung hăng lườm nàng một cái, đáp: “Đến nơi này, còn ai có tâm tư đi quản người khác, người hảo hảo quản chính mình trước đi!”.

Sắc mặt Tô Thanh lập tức trầm xuống, trong lòng buồn bực: Không phải người, người chen miệng vào làm gì?

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, bóng dáng thon dài dưới ánh mặt trời đổ bóng xuống mặt đất, tiếng khóc một khắc trước còn âm ỉ, nháy mắt yên tĩnh một mảnh. Nam tử lười biếng dựa vào cửa, một thân quần áo đỏ, so với tia nắng ban mai còn sắc sỡ hơn, trong ngữ điệu có loại lười biếng nói không nên lời: “Đến đây, cho gia nhìn một cái, hôm nay nên tuyển người nào”.

Tô Thanh ghen hống nhìn trân trời. Phi tặc đem hoa hái được biến thành Di Hồng viện này, quả thực lần đầu nàng gặp qua.

Thời điểm tầm mắt kia chuyển đến, nàng vô thức co thân lại. Không biết làm thế nào, trên thân người này tản ra hơi thở nghề nghiệp có chút quá mức huênh hoang, trong nháy mắt nam tử đã đến gần nàng, ánh mắt như thương thức, nhỏ nhẹ thì thào: “Không tệ, không tệ, thiếu chút nữa đã quên, đêm qua mới tóm được một mặt hàng tốt”.

Tô Thanh không đoán được hái hoa tặc lớn lên lại xinh đẹp như thế, lúc này gương mặt hấn từ trong bóng tối dờn ra, vừa nhìn thấy khó tránh khỏi tinh thần có chút đình trệ. Thời điểm hấn nghiêng người, ánh mắt nàng dừng lại trên vết sẹo kinh người cơ hồ chiếm cả nửa khuôn mặt kia, dữ tợn chói mắt.

Nửa dung nhan bị hủy cũng không thể che giấu nửa gương mặt mê người bên kia, đủ để tim nàng đang đập bỗng ngừng lại.

Nửa mặt ác quỷ, nửa mặt bồ đề.

Đột nhiên minh bạch thân phận người này - Hoa Hồ Điệp, Ngọc Phi Giác.

Tin đồn người này tính tình quái đản, hỉ nộ không rõ, nếu như người trước mặt thật sự là Hoa Hồ Điệp, Tô Thanh đích xác không nghĩ muốn dây dưa quan hệ gì quá lớn với hấn.

Đang lúc nàng suy nghĩ nên mở miệng thế nào cho chu toàn, đột nhiên có nữ tử từ trong phòng chạy ra, kéo vạt áo Ngọc Phi Giác, thần sắc si mê ngắm nhìn nửa dung nhan tuyệt mỹ kia, thâm tình khẩn thiết: “Công tử, thỉnh công tử dẫn ta đi, tiểu nữ đã sớm ngưỡng mộ công tử từ rất lâu, đời này kiếp này cam tâm tình nguyện cùng công tử bên nhau trọn đời...”.

Lời còn chưa dứt, Tô Thanh đã bị run rẩy một trận ê ẩm người. Nữ tử nho nhã mạnh mẽ, nhìn thì có vẻ là tiểu thư khuê các từ thư hương môn đệ ra, lại không biết tại sao đi vừa ý cái tên yêu nghiệt bề ngoài, đến mức si cuồng thành dạng này, thật là bệnh hoạn.

Ngọc Phi Giác cúi đầu nhìn thoáng qua, ngón tay nhỏ nhắn nâng cằm nữ tử, giữa lông mày chứa tia cười khế: “Người hẳn là cảm thấy nửa bên dung nhan của ta quá mức hoàn mỹ?”.

Nữ tử ở trước nụ cười khuynh thành của hắn suýt nữa mất hồn, si ngốc gật đầu. Nàng há mồm còn định nói thêm gì đó, lập tức ngay sau một khắc, thể lương hét thảm một tiếng, thất kinh che lấy một nửa bên mặt, máu chảy ồ ạt trên gò má, giãy giụa lui về phía sau.

Máu tươi vẫn như cũ rỉ ra những ngón tay, như thuốc nhuộm đỏ bị đổ đem khuôn mặt nàng biến thành một mảnh dữ tợn, vẻ mặt mê luyến lúc trước trong nháy mắt biến thành hoảng sợ như gặp lệ quỷ.

Ngọc Phi Giác đưa lưỡi nhẹ nhàng liếm qua vết máu lưu lại trên đầu ngón tay vừa cắt da thịt nàng, cười cực mỉ cực lạnh: “Muôn cùng ta bên nhau trọn đời? Hết sức đáng tiếc, người không xứng”.

Ánh mắt hắn nhàn nhạt xẹt qua trong phòng, không khí chết chóc yên tĩnh, cuối cùng rơi vào người Tô Thanh.

Tô Thanh sợ hãi nhìn hắn, chớp chớp con mắt tận lực làm cho mình trông hiền hòa, thân thiện một chút, rất sợ người này mất hứng cũng tặng nàng một vết thương như thế.

Chỉ thấy khóe môi Ngọc Phi Giác lặng yên không một tiếng động giương lên, đột nhiên cúi người đem nàng hời hợt ôm vào lòng, chẳng mấy chốc chân như đạp gió lướt ra ngoài. Ông tay áo phát lên một cái, cửa phòng lần nữa khóa lại.

Tô Thanh lúc này có thể nói được ôm trong tư thế che chở, cảm thấy sâu trong nội tâm sóng to gió lớn không ngừng cuộn cuộn một mảnh. Nếu sớm biết ở Mai trấn đụng phải ma đầu này, nàng sẽ không bị ma quỷ ám ảnh diễn xuất một màn kia, quả thực là suy yếu về đến nhà!

Chương 13

Hút Hồn

Thời điểm Ngọc Phi Giác buông nàng ra, Tô Thanh cuống quýt rụt vào trong góc khuất co lại, trên mặt lộ ra vài phần thất kinh, hai tròng mắt cảnh giác nhìn hẩn.

Hoa Hồ Điệp xưa nay thích trong quá trình chinh phục nữ nhân tìm kiếm khoái cảm, nàng càng bày ra thần sắc quyết tuyệt lại càng làm cho Ngọc Phi Giác cảm thấy hưng phấn. Ánh mắt mon trớn rõ ràng, chặc chặc thở dài: “Không nghĩ tới trong tay thương nhân mùi phần hương vị tiên lại còn có thể giấu mặt hàng tuyệt phẩm thế này”.

Tô Thanh dùng thần sắc sợ hãi nhìn hẩn: “Ngươi... ngươi muốn làm cái gì?”.

Ngọc Phi Giác nở nụ cười, giọng điệu lỗ mãng: “Ta tốn công tốn sức cả đêm đem ngươi mang về, ngươi nói xem, ta phải muốn làm gì?”.

Tô Thanh giả bộ như đột nhiên hiểu được thân phận người trước mắt, nghe vậy thần sắc kinh hoảng, liên tiếp lui về phía sau vài bước, đụng vào vách tường lạnh buốt: “Ngươi chính là hái hoa tặc trong truyền thuyết!”.

Ngọc Phi Giác đã quen với loại phản ứng sợ hãi này, trong mắt tràn đầy thần sắc châm biếm, đầu ngón tay xoa lên một bên gương mặt nàng, đem tóc vén lên, ngữ điệu vô cùng mỉa mai: “Không phải sợ, ta sẽ không ăn ngươi”. Đường cong khóe môi càng thêm nồng nặc, bật hơi như tơ: “Yên tâm, ta sẽ cho ngươi cơ hội lựa chọn. Giữa danh tiết và tính mạng, hai thứ chọn một, bất luận ngươi chọn cái nào ta đều thành toàn cho ngươi. Nói được làm được”.

Tô Thanh lẳng lẳng đứng bên cạnh dung nhan đầy sẹo không chịu nổi, mơ hồ có lãnh ý rớt vào xương tủy.

Để cho người khác rơi vào tình cảnh lựa chọn gàn như tuyệt vọng này, trong lòng hẩn hẩn là cảm thấy sung sướng lắm đây...

Từng có tin đồn Ngọc Phi Giác căn bản không phải hái hoa tặc gì, mà là Ngọc Diện Lang Quân vô số thiếu nữ nhớ thương, sau bởi vì điên tình mà tính cách biến đổi trở thành bộ dáng vượn vẹo quỷ dị này. Bây giờ nhìn lại, năm đó đoán chừng

hắn chịu kích thích không nhỏ, cho nên đến bây giờ mới biến thái lấy việc hành hạ thể xác và tinh thần nữ nhân làm thú vui, thậm chí không biết mệt.

Tô Thanh ngược lại từng tiếp xúc qua không ít hình dáng, sắc vẻ biến thái, chỉ là chưa từng có người nào biến thái được triệt để như vậy mà thôi.

Âm thầm suy nghĩ một lát, cũng đã có biện pháp ứng đối.

Nàng nâng đôi mắt dịu dàng rơi lệ, buồn bã đến cực điểm nhìn Ngọc Phi Giác, giọng nói thê lương: “Ta là loại người phiêu bạt không nơi nương tựa, ở trong tay nam nhân chẳng qua là món đồ chơi, không dám hi vọng xa vời đến chân tình chân ái, còn quan tâm cái gì gọi là danh tiết... Công tử nếu muốn thân thể ta, chỉ cần không chê ta bẩn, cứ việc lấy đi”.

Ngọc Phi Giác bắt cóc người mấy năm đây là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân hướng hắn dút khoát mở rộng vòng tay ôm ấp thế này. Vẻ mặt khế cứng đờ, hai mắt hẹp dài nheo lại, đem vết sẹo dữ tợn trên mặt hướng đến trước mặt nàng đung đung, giọng nói bất thiện: “Chẳng lẽ ngươi không sợ ta nhất thời mất hứng liên giết ngươi?”.

Tô Thanh yên lặng rơi nước mắt, thần sắc vô cùng sợ hãi: “Ta chỉ có một yêu cầu, thỉnh công tử đáp ứng”.

Ngọc Phi Giác lúc này mới hài lòng một chút, lười nhác dựa vào ghế trúc bên hông, chờ xem bộ dáng nàng khổ sở cầu khẩn, đáp: “Nói nghe xem”.

Tô Thanh thâm tình nhìn hắn: “Thỉnh công tử thời điểm làm việc nhẹ một chút, ta... ta sợ đau”.

Thân thể Ngọc Phi Giác nghiêng một cái, suýt từ trên ghế trúc té xuống. Không đợi Tô Thanh mở miệng, đã kéo nàng đến bên cạnh, một tay nâng cằm nàng, ngữ điệu hơi trầm xuống: “Nữ nhân này, có phải ngươi không rõ tình cảnh của mình không? Rơi vào tay ta, chỉ cần ta hơi mất hứng, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng ngươi”.

Tô Thanh làm ra vẻ sợ hãi: “Công tử muốn ta làm cái gì thì ta làm cái đó, ta tuyệt không ngộ nghịch ý của công tử”.

Ngọc Phi Giác nhìn chằm chằm nàng rất lâu, đột nhiên bật cười khê: “Tốt lắm, cởi áo ra lên giường. Ngay lập tức!”.

Nói xong, hắn xoay người sang chỗ khác, lưng hướng về phía nàng chậm rãi nâng hai tay lên.

Được một tác đòi thêm một thước, hoàn toàn coi nàng như nha hoàn để sai sử?

Tô Thanh nhịn xuống đôi mắt trợn trắng xúc động, duỗi tay mở cổ áo hắn, rón rén thay hắn cởi ra.

Một tầng một tầng quần áo cởi xuống, lộ ra da thịt bóng loáng, trên sống lưng một mảnh vết sẹo dữ tợn lạnh lạnh chói mắt. Có vài miệng vết thương bởi vì sâu tận xương tủy mà không có cách nào lành lại, đập vào mắt, khiến người ta không khỏi tránh ánh mắt đi. Rất khó tưởng tượng được phải trải qua tình huống thế nào mới có thể tạo nên dạng thương tích đầy mình thế này. Càng làm cho người ta khó tin là, người có thân thể bị nghiền nát không chịu nổi này thế nhưng còn có thể sống trên cõi đời này...

Tô Thanh khẽ sờ lên, cảm nhận được nam tử bên cạnh lông mi thoáng rũ xuống, tựa như mơ hồ rừng mình.

Nàng gấp rút kiểm lại nhịp tim bỗng nhiên đập rộn, đem quần áo cởi xong treo lên bình phong, bình thần như cái gì cũng chưa nhìn thấy.

Trong không gian hoàn toàn yên tĩnh, Ngọc Phi Giác xoay người lại, thân sắc cơ hồ bao hàm một loại ý tứ cảm xúc khác: “Đây là lần đầu tiên ta gặp người như ngươi, là nữ nhân duy nhất có thể bình tĩnh đến vậy”.

Tô Thanh đáp: “Ta là loại người tính mạng ti tiện, vốn cũng không xứng đi tìm hiểu bất luận chuyện gì dư thừa”.

Ngọc Phi Giác đưa một tay kéo nàng vào lòng, vui vẻ trong mắt dần nồng đậm: “Rất tốt, ta đột nhiên đối với ngươi có chút hứng thú”.

Tô Thanh rũ mắt cười nhẹ, trông mắt như ánh sao: “Đây là vinh hạnh của ta”.

Giữa không khí ái muội, nàng nhẹ nhàng cởi quần áo chính mình. Đai lưng vừa rơi xuống mặt đất, đã bị Ngọc Phi Giác chặn ngang ôm lấy mang đến trên giường. Màn che rũ xuống, ánh mắt rơi vào khuôn mặt kiều diễm gần ngay trước mắt của nam tử, Tô Thanh nhẹ nhàng “suyt” một cái: “Công tử, thỉnh không nên gấp gáp”.

Ngọc Phi Giác cười khê: “Ta không vội”. Trong mắt Tô Thanh chứa tia cười nhẹ, chậm rãi cởi vài món quần áo, vài tia nắng ban mai hắt qua khe cửa rơi trên da thịt như son.

Nàng đưa tay vào ngực, đột nhiên vung tay trước hơi thở hần hời hợt mon trốn, nhìn thân sắc trong đôi mắt kia dần dần ly tán, lời nói nhẹ mê: “Như công tử nói, không nên quá mức nóng lòng, nhưng mà ta lại hết sức đau đầu...”

Dứt lời, ấn đường Ngọc Phi Giác bởi vì khó chịu mà khẽ nhăn lên, lực trên người buông lỏng, thân thể triệt để vô lực ngã xuống.

“Ầm” một tiếng, xương cốt toàn thân Tô Thanh bị ép tới mức vang lên một trận âm thanh.

“Eo lão nương! Mau đứng lên cho ta!”.

Theo âm thanh giận dữ, cơ hồ nghe theo chỉ thị của nàng, Ngọc Phi Giác chậm rãi đứng lên, im lặng không tiếng động xuống giường, hai mắt vô thần đứng bên cạnh.

Tô Thanh hai ba động tác thu thập sạch sẽ quần áo của mình, đem bình thuốc ban nãy giấu, mang ra xem xét, nhìn bột thuốc bên trong lò mờ gần thấy đáy, không khỏi hết sức đau lòng. Nên biết, bình thuốc hút hồn tán này đáng giá ngàn vàng, còn chưa dùng được mấy lần, lần sau mua nhất định phải bảo A Nhuyễn ưu đãi thêm một chút.

Đứng bên cạnh Ngọc Phi Giác, cẩn thận quan sát miệng vết thương của hắn vài lần, Tô Thanh khó tránh khỏi đối với dung nhan của hắn tiếc hận một phen. Thật không biết đến cùng ai có thâm cừ đại hận với hắn, lòng dạ độc ác không thương hương tiếc ngọc mà ra tay hạ thủ với hắn như thế.

Ánh mắt liếc qua lồng ngực lõa lồ, nàng ho nhẹ một tiếng, quét qua quần áo treo trên bình phong, ném tới trên mặt Ngọc Phi Giác: “Ngươi trước mặc những thứ này vào”.

Ngọc Phi Giác duỗi tay lấy quần áo phủ trên đầu xuống, mặt không thay đổi bắt đầu mặc vào. Tô Thanh ngồi xuống bàn uống một chén trà xanh nhuận họng, ngẩng đầu đã thấy Ngọc Phi Giác mặc xong y phục, cuối cùng bắt đầu hỏi chủ đề chính: “Ngọc đại công tử, xin hỏi mấy ngày gần đây ngươi đến Mai trấn vợ vết bao nhiêu cô nương?”.

Ngọc Phi Giác đáp: “15 người”.

Tô Thanh lại hỏi: “Trong đó có ai tên Liễu Phương Hoa không?”.

Ngọc Phi Giác đáp: “Không có”.

Tô Thanh nhíu mày: “Ngươi nghĩ cẩn thận lại xem?”.

Ngọc Phi Giác đáp: “Đêm đó ta quả thực có nghĩ ra tay, nhưng trước khi ta động thủ đã có người đi trước một bước”.

Tô Thanh không khỏi có chút sợ hãi than, vị Liễu cô nương này quả thực là kì nữ, Nhiếp Chính Vương tìm nàng ta, hái hoa tặc nhìn chăm chăm nàng ta, lại còn có kẻ không biết là ai cũng bắt nàng ta. Chỉ là, Cố Uyên trăm phương ngàn kế đưa nàng đến đây nằm vùng, kết quả lại không tìm được người, không biết có đem sổ sách tính trên đầu nàng không?

Yên lặng nhấp một ngụm trà áp chế an ủi, Tô Thanh nhìn chăm chăm nửa gương mặt bị hủy của Ngọc Phi Giác một lúc lâu, nhịn không được bát quái hỏi: “Người ngược đãi và hủy dung ngươi là ai? Là cùng một người sao?”.

Câu trả lời không có trong dự liệu, khuôn mặt vô thần của Ngọc Phi Giác nổi lên thần sắc thống khổ, ấn đường khóa chặt, rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, dần dần khiến cả ngũ quan trên mặt đều trở nên vụn vẹo.

Hút hồn tán đủ để cho tất cả những người hít phải nó mất đi thần trí, còn đối với người hạ thuốc nói gì nghe nấy, nhưng nếu chạm đến kí ức và nỗi đau khổ cực độ khắc sâu trong lòng sẽ khiến người đó mãnh liệt cắn trả.

Mặc dù lúc trước giao phó dược liệu, A Nhuyễn đã nói rõ chi tiết nhưng Tô Thanh từng dùng qua rất nhiều lần, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống trước mắt, trong lòng nhảy dựng, cuống quýt chặn lại: “Được rồi được rồi, không muốn nói thì không cần nói, không cần người nói!”.

Ngọc Phi Giác nghe vậy, vẻ mặt mới dần bình tĩnh trở lại.

Thật không nghĩ tới sát nhân cuồng ma Hoa Hồ Điệp khiến người ta nghe tên đã biến sắc, trong lòng lại giấu một mảnh chuyện cũ trầm trọng không ai có thể đụng vào.

Tô Thanh thở dài, cũng không có nhiều tâm tư đi tìm tòi nghiên cứu bí ẩn trên người hắn. Đứng lên, đi qua đi lại trong phòng vài vòng, trong lòng không nắm được chủ ý.

Hiện tại mặc dù đã xác định Liễu Phương Hoa không ở chỗ này, theo lý thuyết nàng cũng không cần thiết phải ở lại nữa. Nhưng nếu cứ quang minh chính đại đi về tìm Cố Uyên, thứ nhất là, không thể giải thích chính mình làm thế nào thoát khỏi tay Ngọc Phi Giác, thứ hai là, một khi nàng tuyên bố vị Liễu cô nương kia không ở trong tay hái hoa tặc, có khi bị gán cho tội làm phản hoặc cố ý tìm lý do trốn tránh trách nhiệm hay không?

Còn đang suy nghĩ, đột nhiên xa xa truyền đến vài tiếng chó sủa. Đang yên đang lành, chó ở đâu ra? Nàng có chút xuất thần.

Trong chốc lát, tiếng la khóc của nữ tử liên tiếp truyền đến, hiển nhiên là những người bị nhốt được giải cứu.

Trong đám hỗn loạn, âm thanh Lận Ảnh rất rõ ràng: “Thật tức chết người! Bạch Cao mau tìm! Nữ nhân chết tiết kia cuối cùng là bị mang đi đâu!”.

Theo đó là tiếng bước chân tiến đến gần, Tô Thanh quét mắt khắp phòng, lập tức có chút khó coi.

Bọn họ thế nhưng đuổi theo đến tận nơi này nhanh như vậy? Nhưng loại tình hình trước mắt này, nàng giống như có chút không tốt giao phó!

Liếc mắt sang người bên cạnh chưa hề đụng tới, Ngọc Phi Giác, Tô Thanh cắn răng, ngoan thanh phân phó: “Mau đánh ngất xỉu ta, sau đó hôn ta! Tốc độ nhanh một chút!”.

Chương 14

Tay Cầm

“**L**úc người đi vào chỉ nhìn thấy có hai người bọn họ thôi sao?”.

“Đúng vậy, lão gia”.

“Có khi nào có người khác bỏ chạy trước khi người đến không?”.

“Cơ bản là không thể nào. Bên ngoài đã sớm bị người của chúng ta vây quanh, cho dù là cao thủ đứng đầu cũng rất khó tránh đi tất cả tai mắt”.

“Biết rồi, người lui đi”.

Lận Ảnh lui ra khỏi phòng, Cố Uyên đem ánh mắt hướng vào nữ tử đang nằm trên giường, như có điều suy nghĩ. Nửa canh giờ trước, Lận Ảnh đem hai người hôn mê bất tỉnh về, Ngọc Phi Giác đã bị nhốt riêng một chỗ, tỉnh lại trong trạng thái hỏi gì cũng không biết, hiện tại chỉ còn nữ nhân chưa tỉnh lại này.

Nếu Lận Ảnh đã nói không thể có người từ trong vòng vây vô duyên vô cớ biến mất, như vậy chỉ duy nhất một khả năng - từ đầu tới cuối, trong gian phòng đó chỉ có hai người bọn họ. Còn làm thế nào hai người bọn họ đều ngất trong phòng, hẳn cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể nói, phương thức làm việc của nữ nhân này quả thực có chút vượt ngoài sức tưởng tượng của hẳn.

Cố Uyên ngồi bên giường, gạt tóc đen rũ xuống hai bên tai Tô Thanh, ánh mắt lúc xẹt qua cô dừng lại một chút.

Tất cả đều là một mảnh vết hôn xuân sắc vô biên.

Nhìn một hồi lâu, duỗi tay đem tà áo nàng kéo cao vài phân.

Tô Thanh trầm ngâm một tiếng rất nhỏ, mơ hồ mở mắt ra, vừa vặn cùng Cố Uyên bốn mắt nhìn nhau, sau đó sững sờ, lập tức ôm chăn mền kéo lên tận cổ, tứ chi co lại lui đến góc giường, chớp mắt đã cách hẳn một khoảng.

Cố Uyên giữ tay ở giữa không trung, nhìn nàng một cái, thu tay về: “Người đang sợ cái gì?”.

Nhìn bày trí xung quanh, hiển nhiên đã được mang về biệt viện trong Hồng Yên lâu. Trước khi Tô Thanh té xỉu đã nghĩ xem nên lừa hẳn thế nào cho qua chuyện, bởi vì vừa mở mắt ra đã thấy Cố Uyên, liền phản xạ làm ra phản ứng cảnh giác

này, trong chốc lát đã hồi hận. Đánh giá thần sắc Cố Uyên một chút, trong bụng nàng quyết định, làm ra sắc mặt sợ hãi nói: “Lão gia? Sao ngài lại ở đây? Hái hoa tặc đâu? Nô tì... nô tì được cứu rồi sao?”.

“...”

Cố Uyên lẳng lặng nhìn nàng, Tô Thanh không khỏi cảm thấy sống lưng tê dại.

Giữa không khí hoàn toàn yên tĩnh, nàng không thể không lên tiếng lần nữa: “Đã bắt được hái hoa tặc chưa? Lão gia có tìm được Liễu cô nương không?”.

Cố Uyên cuối cùng cũng mở miệng: “Phương Hoa không ở trong tay hắn”.

Xem ra Ngọc Phi Giác đã bị thắm vấn, tin tức này không cần từ miệng nàng truyền đạt đến tai Cố Uyên, vậy tự nhiên là tốt nhất. Tô Thanh thoáng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vẫn không khỏi suy nghĩ, Phương Hoa, kêu thật thân mật.

Cố Uyên đứng lên, đột nhiên gọi: “Thục Âu Lan”.

Sống lưng Tô Thanh đột nhiên thẳng tắp, vô thức trả lời: “Lão gia, có chuyện gì?”

Cố Uyên nói: “Tắm rửa xong tới tiền sảnh tìm ta, thay bộ y phục cao cổ”.

Dứt lời, liền xoay người đi ra khỏi phòng.

Tô Thanh bị lời nói không giải thích được của hắn làm hoảng thần một chút, nhưng vừa đứng dậy cởi áo ra, liền cảm thấy trên cổ đau đau. Trong lúc vô tình, ánh mắt liếc qua gương đồng bên cạnh, tư thế không khỏi cứng ngắc. Quay người lại, để sát vào chiếu chiếu, nhìn thấy rõ ràng toàn vết hôn, trong lòng nhất thời thoáng có bóng ma xẹt qua.

Vẻ mặt vừa rồi của Cố Uyên, liên hệ với câu cuối cùng hắn lưu lại, rõ ràng là hắn đã thấy hết rồi!

Nếu là bình thường, Tô Thanh cũng không cảm thấy có gì quá đáng, cái nghề này của nàng vốn dĩ nguy hiểm, không thể lần nào bị ăn đậu hũ cũng tìm cái chết, tất cả phải suy tính đến vấn đề lợi nhuận trước tiên. Nhưng bây giờ bất đồng! Nên nhớ, hiện tại, Cố Uyên là đối tượng mục tiêu của nàng! Tô Thanh khóc không ra nước mắt.

Ngọc Phi Giác đến cùng là dùng cách gì làm nàng hôn mê? Hoặc là nói sau khi nàng hôn mê, hắn đã làm gì nàng!

Hiện tại nhìn thấy nàng từng để cho nam tử khác khinh bạc qua, Vương gia đại nhân lại thích sạch sẽ, sẽ không cứ như vậy ghét bỏ nàng chứ? Hoặc là nghiêm trọng hơn, sẽ không trực tiếp coi nàng là một chiếc giày rách mà vứt bỏ như rom rác?

Tô Thanh càng nghĩ càng sợ hãi.

Nàng mang tâm tình bi thương tắm rửa thay quần áo xong, một đường không người đi đến tiền sảnh. Bên trong, ngoại trừ Cố Uyên không có bóng dáng ai khác, thậm chí ngay cả Lận Ảnh cũng chẳng biết đã đi đâu, việc này khiến nàng có chút kinh ngạc. Cho dù Ngọc Phi Giác là nhân vật tiếng xấu rõ ràng nhưng cũng không đến mức phái tất cả mọi người đến trông coi hẳn đây chứ?

Cố Uyên không hề nhìn nàng, chỉ cúi đầu đọc sách, bên cạnh khói hương kiêu diễm lượn lờ.

Tô Thanh nhìn thần sắc Cố Uyên hồi lâu cũng không đoán ra tâm tư hẳn, thái độ coi như không nhìn thấy nàng này, khó tránh khỏi làm cho nàng phỏng đoán mình đã bị hẳn ghét bỏ. Ngượng ngùng nửa ngày, cuối cùng cảm thấy cần thiết phải tìm một cảm giác tồn tại, cân nhắc một chút liền mở miệng: “Lão gia, hái hoa tặc kia hiện tại bị nhốt ở đâu? Ngài có dụng hình với hẳn không?”

Cố Uyên ngẩng đầu lên, ngữ điệu không hiểu sao có chút trầm thấp: “Ngươi hết sức quan tâm hẳn”.

Sao có thể cùng Ngọc Phi Giác có quan hệ, nói vậy chẳng phải là vĩnh viễn đều rửa không sạch! Tô Thanh sợ hãi vội vàng lắc đầu biểu lộ trung thành: “Nô tì sao có thể quan tâm một tên hái hoa tặc tội ác chồng chất, nô tì rõ ràng quan tâm lão gia!”. Cố Uyên nhìn ánh mắt “chân thành tha thiết” của nàng, vẻ mặt bần khoản một lát, lại rũ mắt xuống lật trang sách: “Như thế rất tốt”.

Tô Thanh thấy hẳn bộ dáng hờ hững, trong lòng yên lặng thờ dài, khép mi chấp tay đứng bên cạnh, hết sức ôn nhuận hầu hạ hẳn đọc sách. Cố Uyên ngẩng đầu nhìn nàng đứng bên cạnh châm trà rót nước cũng không cự tuyệt.

Sau một lúc lâu, có đoàn người đi từ ngoài viện vào.

Tô Thanh ngẩng đầu thoáng nhìn thấy bên cạnh Lận Ảnh là tên ác thần kia, sắc mặt cứng đờ. Nói là giam giữ cơ mà? Sao bây giờ lại là bộ dáng tân khách thế kia?

Không đợi nàng nghĩ nhiều, trong nháy mắt người kia đã lướt đến cạnh nàng, ở bên tai khẽ thổi một hơi, nét mặt tươi cười: “Vị cô nương này, chúng ta lại gặp mặt”.

Tô Thanh sắc mặt xanh mét nhìn Ngọc Phi Giác, thấy hai tròng mắt hẳn mỉm cười nhìn nàng, ngược lại không hỏi tới một chữ không hiểu bị mê hồn hương như thế nào, chỉ có thể yên lặng hướng hẳn giật khóe miệng.

“Ngọc công tử, mời ngồi”. Ngọc Phi Giác còn muốn nói gì, Cố Uyên đã nhàn nhạt mở miệng: “Thực Áu Lan, rót trà cho Ngọc công tử”.

Ngọc Phi Giác cười trừ, lười biếng dựa vào ghế tử đàn, hai chân bắt chéo, dáng vẻ ung dung: “Không nghĩ tới Hoa Hồ Điệp ta lại có một ngày thất thủ, thủ hạ của Cố công tử thật là nhân tài đông đúc”.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt như có như không khẽ lướt qua người Tô Thanh.

Tô Thanh mặt mày thu liễm, thay hẳn rót trà, xoay người đứng sau lưng Cố Uyên.

Lận Ảnh nhin không được nói: “Hãy bớt xàm ngôn đi, người nói có thể dẫn chúng ta tìm Liễu cô nương, lấy cái gì làm chứng?”

Ngọc Phi Giác cười khẽ: “Còn cần lấy cái gì làm chứng? Đương nhiên là dựa vào danh hiệu Hoa Hồ Điệp của ta”.

Nghe câu trả lời như vậy, khóe miệng Lận Ảnh nhất thời méo xệch.

“Ngọc công tử nên biết nếu nói không giữ lời sẽ gặp kết cục gì?”. Cố Uyên giọng điệu nhàn nhạt, khuôn mặt cũng không tâm tình gì, rơi vào tai lại mang đến cảm giác uy hiếp khó nói nên lời.

Ngọc Phi Giác hai chân bắt chéo, tay cuốn cọng tóc đen rũ xuống bên tai, cười mà như không: “Ta đã ra tay, sao có thể thất thủ được?”.

Cố Uyên lấy từ trong tay áo ra một tấm lệnh bài, đẩy tới bên cạnh hắn: “Rất tốt. Sau khi thành công cái này sẽ là của ngươi”.

Lời nói bình thản, sắc mặt Lận Ảnh lại đột nhiên biến đổi: “Lão gia, cái này vạn vạn không được”.

Cố Uyên không lên tiếng, chỉ rũ mi nhìn nam tử trước mắt. Thời điểm nhìn thấy rõ lệnh bài, thần sắc trên khuôn mặt Ngọc Phi Giác trong chớp mắt cứng đờ. “Thì ra ngươi là...”, ánh mắt hắn rơi trên người Cố Uyên thật lâu mới từ trong con mắt kính phục hồi lại, khóe môi quynh rũ ra, khẽ cười: “Xem ra hôm nay ta té ngã gặp hạn chẳng hề oan uổng”.

Dừng một chút, hắn vươn tay, cười nhẹ, đem tấm lệnh bài đẩy trở về: “Đáng tiếc, Ngọc mỡ quen dạo chơi nhân gian, chịu không nổi mua danh chuộc tiếng. Chỉ cầu sau khi chuyện thành công có thể giao Y Nặc cho ta là được.”

Lận Ảnh rất không vui, hừ lạnh một tiếng: “Đúng là có phúc mà không biết hưởng”.

Thái độ như thế có chút kì quái, lúc Cố Uyên đưa lệnh bài, Lận Ảnh hiển nhiên không thích, bây giờ Ngọc Phi Giác chủ động cự tuyệt, hẳn lại càng tức giận. Bộ dáng trước sau mâu thuẫn này khiến trong lòng Tô Thanh cảm thấy hiếu kì, vừa định lên tiếng, Cố Uyên đã thu lệnh bài vào tay áo, nói: “Cũng không làm người khác khó chịu”.

Dứt lời, khoát tay chặn lại, bảo mọi người đi ra.

Ngọc Phi Giác thân nhiên đứng dậy, khẽ nhìn qua Tô Thanh bên cạnh, giọng ái muội: “Vị cô nương này, dù sao cũng là quen biết một hồi, không ngại đưa ta một đoạn đường ôn lại chuyện cũ chứ?”.

Giữa bọn họ có thể có chuyện gì mà ôn? Tô Thanh âm thầm liếc mắt, thấy Cố Uyên không ngăn trở, chỉ có thể đi theo sau lưng Ngọc Phi Giác ra ngoài.

Nàng cố ý đi tuốt phía sau, tận lực kéo ra khoảng cách nhất định với đoàn người phía trước, dọc đường đi cũng không bị hấn cố ý tìm cơ đến gần, coi như an ổn.

Cho đến khi tới ngoại phòng bên trái, Ngọc Phi Giác đem những người khác lưu bên ngoài, đột nhiên xoay người lại, cười dịu dàng hỏi: “Vị cô nương này xưng hô thế nào?”.

Tô Thanh trong lòng cảnh giác cực độ, đáp: “Ta Thục Âu Lan”.

Ngọc Phi Giác đột nhiên nở nụ cười, tiến đến bên cạnh, giảm thấp âm thanh: “Hết sức đáng tiếc, khứu giác Ngọc mỡ từ trước tới nay khác hẳn với người thường, khi đó xung quanh 10 dặm, ngoại trừ cô nương, chỉ sợ không có hơi thở của người thứ ba. Nghĩ lại lúc ấy, mùi trên người Thục cô nương cũng thật là kì lạ...”.

Tô Thanh không khỏi giật mình trong lòng, giương mắt quan sát gương mặt thân nhiên mỉm cười kia.

Mới vừa nãy ở tiền đường, hấn không mở miệng chắt vắn lại lưu đến hiện tại, khi không có người khác mới mở miệng hỏi, hiển nhiên là không muốn vạch trần nàng. Nàng thu liễm vẻ mặt khúm núm, chậm rãi nheo mắt: “Ngọc công tử muốn như thế nào cứ nói, cần gì phải quanh co lòng vòng?”.

“Thật không nghĩ tới trong Nhiếp Chính Vương phủ lại có nữ nhân thú vị như thế”. Ngọc Phi Giác hứng thú nhìn nàng, cười như chuông nhẹ chập chờn: “Cô nương yên tâm, chuyện này người biết ta biết, tuyệt đối sẽ không để người thứ ba biết. Còn về chuyện bồi thường, chỉ cần cô nương còn nhớ nợ ta một việc là được, cụ thể là việc gì, đợi ta nghĩ ra sẽ nói”.

Tô Thanh nghe vậy nhất thời nghẹn một cái, cho dù không tình nguyện cũng chỉ có thể vô cùng thống khổ gật đầu đáp ứng. Hấn cư nhiên ỷ vào chuyện này cưỡng chế nàng một cái nhân tình, vạn nhất đem công phu sư tử ngoạm đến thì nàng nên làm cái gì bây giờ? Không muốn chơi như vậy đâu!

Chương 15

Loạn Chôn Cát

Lận Ảnh ôm kiếm dựa vào cây cột, đứng ngăn cản trên đường trở về, thời điểm Tô Thanh lướt qua bên người, hắn đưa tay ngăn lại. Tô Thanh vốn trong lòng không thoải mái, có chút mất kiên nhẫn nhướn mày hỏi: “Lận công tử có chuyện gì?”.

Sắc mặt Lận Ảnh cổ quái nhìn nàng một lúc lâu lại thủy chung không mở miệng. Cho đến khi Tô Thanh dần dần cảm thấy không chịu nổi, hắn mới nhíu mày, hỏi: “Ngươi và Hoa Hồ Điệp kia có quan hệ?”.

Thân thể Tô Thanh nghiêng một cái suýt đụng vào cây cột. Hít sâu một hơi, tận lực làm cho giọng mình nghe bình tĩnh một chút, nói: “Lận công tử, được có thể ăn bậy nhưng lời thì không thể nói lung tung”.

Lận Ảnh ngữ điệu hồ nghi: “Nhưng mà hôm qua, lúc ta vào nhà rõ ràng nhìn thấy các ngươi “dây dưa” cùng một chỗ...”.

Tô Thanh cắn răng: “Lận công tử! Ta chỉ là một nữ nhân yếu đuối, ngươi cho rằng đối mặt với nhân vật Hoa Hồ Điệp lòng dạ độc ác như vậy, ta còn có cơ hội phản kháng sao?”.

Lận Ảnh yên lặng nhìn nàng, vẻ mặt trầm trọng: “Nhưng khi đó ngươi đè trên người hắn”.

“...!”. Cho nên, ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tô Thanh khiếp sợ sau đó bắt đầu tìm tòi khắp nơi.

Lận Ảnh bị hành động của nàng làm cho không hiểu ra sao: “Ngươi đang tìm cái gì?”.

Tô Thanh nghiêm mặt đáp: “Tìm dao, chặt Ngọc Phi Giác để chứng minh sự trong sạch”.

Vẻ mặt Lận Ảnh nhất thời muôn màu muôn vẻ: “Không cần như thế... Cũng không ai để ý giữa các ngươi đã phát sinh chuyện gì”.

Nhưng nàng để ý! Tô Thanh im lặng rất lâu, cuối cùng thở ra một hơi dài, ý tứ sâu xa nhìn hẳn: “Kì thật, hết thấy đều là hiểu lầm. Thực, chỉ là hiểu lầm. Giống như hôm đó, Lận công tử nhìn lên ta cởi áo... Là kiểu hiểu lầm như thế.”

Sắc mặt Lận Ảnh thay đổi mấy lần, xoay người rời đi.

Tô Thanh cuống quýt nhanh chóng đuổi kịp, trong lòng nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Ta còn có một chuyện không rõ muốn Lận công tử giải đáp một chút. Ngày đó rõ ràng là ta bị bắt đến chỗ phế trách, nơi hoang vu dã ngoại, các người làm thế nào trong một đêm tìm được tới đó?”

Lận Ảnh đáp: “Bạch Cao quen thuộc hương vị đặc thù trên bộ y phục của người, tự nhiên có thể tìm được”.

Tô Thanh vốn muốn hỏi Bạch Cao là vật gì, đúng lúc này truyền đến vài tiếng chó sủa, ngẩng đầu lên liền gặp Yên Vu ôm một cuộn lông trắng đứng ở cửa. Một người một chó đều là một đôi mắt ngập nước đáng yêu đến cực điểm, vẻ mặt giống nhau như đúc. Nàng nhớ lại thời điểm mình mê man kia, liên tưởng tới khi đó nghe được tiếng chó sủa, thử gọi: “Bạch Cao?”. Đáp lại nàng là hai tiếng chó sủa thanh thúy.

“...”. Không hổ là Nhiếp Chính Vương phủ, ngay cả một con chó Bắc Kinh cũng không phải chó bình thường!

Mặc dù trên danh nghĩa, nàng vẫn là hầu thiếp của Cố Uyên nhưng bây giờ đã không phải làm con môi, tự nhiên cũng không cần chung phòng với Cố Uyên như trước. Vì thế nàng còn cảm thấy có chút tiếc hận. Hai ngày này phát sinh tương đối nhiều chuyện, một tên Ngọc Phi Giác, một Liễu Phương Hoa không ra mặt, trực giác cho thấy đều là những nhân vật không thể không cảnh giác, nghĩ ngợi lung tung một đêm, ngày hôm sau mơ mơ màng màng tỉnh lại, có chút đau đầu.

Bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa, có người gọi: “Thực cô nương, có thể dậy được chưa? Phải xuất phát rồi”.

Tinh thần Tô Thanh nhất thời chấn động, trả lời: “Lập tức tới ngay”.

Vô cùng lo lắng thu thập thỏa đáng xong xuôi, mới ra khỏi Hồng Yên lâu, xa xa liền gặp Ngọc Phi Giác ngồi trước cửa xe ngựa, hướng nàng ném một cái mị nhãn, nụ cười duyên nói: “Thực cô nương dậy thật sớm”.

Vì để tránh làm cho người ta quá mức chú ý, hôm nay nửa bên mặt dữ tợn của hẳn được che bằng một chiếc mặt nạ hình trăng lưỡi liềm, điêu khắc tinh xảo, tao nhã động lòng người. Ngọc Phi Giác huênh hoang đến cực điểm như thế, vừa lên tiếng gọi nàng, tâm mắt mọi người trong nháy mắt đều đổ dồn về phía này, dường như bị hàng vạn người chú ý, dù cho là tuyệt thế dung nhan cũng khó tránh khỏi làm Tô Thanh cảm thấy chói mắt.

Tức giận trừng Ngọc Phi Giác một cái, Tô Thanh nghiêng đầu không thèm để ý đến hắn, vén rèm nhảy lên xe ngựa, đúng lúc cùng người trong xe ngựa bốn mắt nhìn nhau.

Nàng suýt nữa đã quên Cố Uyên còn ở trên xe, hơi sững sờ, còn chưa kịp xét lại coi bản thân mình có thiếu lễ nghi không, Ngọc Phi Giác đột nhiên giương trường tiên lên, xe ngựa lập tức lộn cộc chạy về phía trước. Thân thể Tô Thanh nhoáng cái suýt ngã xuống liền bị một bàn tay kéo qua trực tiếp ngã vào lòng ngực rộng lớn.

Nội tâm Tô Thanh thoáng cái nhảy dựng, trong chốc lát mảnh mai “ai da” một tiếng, dứt khoát thuận thế hướng trên người Cố Uyên nhích lại gần.

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng, cũng không đuổi tay đẩy ra, cho đến khi xe chạy ổn định mới đưa tay đem nàng xách đến giường mềm bên cạnh, nói: “Tự mình ngồi cho vững”.

Tô Thanh ngao ngán, một hồi tính toán chả được gì, nhìn bộ dạng đầu muối không vào của hắn cảm thấy không còn ý nghĩa.

Liếc mắt nhìn cảnh trí bên ngoài vụt qua như gió, hỏi: “Lão gia, lần này chúng ta đi đâu?”.

Cố Uyên đáp: “Tiều Đầu sơn”.

Tô Thanh không khỏi kinh ngạc: “Tiều Đầu sơn? Đây không phải là vùng đất xung tên của thổ phỉ sao?”.

Cố Uyên dựa vào giường đệm, khước miệng khẽ quỵên rũ ra: “Ngọc Phi Giác nói Phượng Hoa bị bắt đến núi đó”.

Trên mặt hắn chưa từng có nhiều tâm tình nhưng trong mắt hắn lại có một tầng quang sắc trầm thấp nhẹ nhàng. Một câu nói cực nhạt nhưng không hiểu sao lại khiến không khí trong xe bỗng nhiên đè nén, Tô Thanh rụt cổ không lên tiếng nữa. Hết sức hiền nhiên, nếu vị Liễu cô nương kia xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, rất có thể cả tòa Tiều Đầu sơn này sẽ bị san bằng.

Yên lặng đánh giá thần sắc Cố Uyên, nhất thời cảm thấy có chút ghen tuông. Nữ nhân đó có cái gì làm cho nam nhân này để ý như vậy?

Đi qua nửa ngày đường lác lư đến chân núi, Tiều Đầu sơn địa thế dốc đứng, xe ngựa không có cách nào chạy tiếp, đành phải đi bộ lên núi.

Bởi vì tặc thổ phỉ hoành hành, trăm dặm xung quanh Tiều Đầu sơn không có người, khói bụi, cỏ dại mang lại cảm giác hoang vu. Xung quanh tầng tầng lớp lớp cây khô che tầm nhìn, đoàn người vừa đi vừa dẹp đường, dưới sự hướng dẫn của Ngọc Phi Giác, chỉ cảm thấy càng đi càng sâu, cảnh sắc phía sau cũng dần biến mất trong tầm mắt.

Lận Ảnh có chút không kiềm chế được, cất giọng nói: “Hoa Hồ Diệp, nơi hoang vu dã ngoại này chỗ nào có người. Có phải người cô ý dụ chúng ta đi không?”.

Ngọc Phi Giác liếc hần một cái, sáng giọng: “Sắp đến rồi, gấp cái gì!”.

Tô Thanh đi phía sau, hai chân mỏi nhừ, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Yến Vu vẻ mặt ôn nhuận ôm Bạch Cao đi bên cạnh, cảm thấy hai đứa nhỏ này đáng yêu vô cùng, nhịn không được đi lên chạm mặt: “Yến Vu à, người có mệt không? Nếu mệt thì để tỳ tỳ giúp người ôm Bạch Cao cho?”.

Yến Vu thoáng suy tư một chút, nhu thuận cười cười, đáp: “Được”.

Hắn dè dặt đem tiểu bạch mao trong ngực đưa tới. Tô Thanh đang định duỗi tay đón thì thấy Bạch Cao một khắc trước còn ôn nhuận hình như cảm thấy cái gì, hai lỗ tai đột nhiên dựng lên xoay người một cái, bỗng nhiên nhảy ra khỏi lòng Yến Vu, đảo mắt nhìn qua bụi cỏ, chạy như điên vào sâu trong rừng.

Tô Thanh giật mình, muốn ngăn cũng không được, chỉ có thể cuống cuống đuổi theo: “Bạch Cao đừng chạy! Mau trở lại!”.

Đám người nghẹn họng trân trời nhìn cảnh một người một chó, ở trong rừng chạy như điên, chợt nghe thấy giọng của Cố Uyên: “Đuổi theo”, lúc này mới hoàn hồn, cuống quýt đuổi theo.

Tô Thanh sau khi chạy như điên một trận, cảm thấy thở không ra hơi, thật vất vả mới đuổi theo quả cầu lông trắng kia, thấy nó dừng lại trên một khối nham thạch, hướng tới một trận đồ xa xa sủa không ngừng. Thở dốc một hồi, theo phương hướng chó sủa ngẩng đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy khẩu khí dâng lên ngực bị hút trở về, mồ hôi trên sống lưng toát ra trong lúc chạy, lúc này rùng mình.

Phía trước là một lối đi nhỏ uốn lượn dẫn tới sơn trại nằm sâu trong rừng cây cao lớn phá lệ âm u lạnh lạnh. Cách đó không xa là tầng tầng những ngôi mộ số lẽ, quý dị, quây thành nửa vòng tròn.

Cửa chính sơn trại khóa chặt, không một mảnh sinh khí, cùng với khói bếp bay lên phía xa xa tạo thành cảnh tượng đối lập rõ ràng. Xuyên qua rào chắn cũ rách mờ nhìn thấy từng khối thi thể hỗn độn chằng chịt trong trại, những bóng người bị hành hình huyết nhục mơ hồ phá lệ chói mắt, nửa đoạn thân đầu lâu treo cổ giữa không trung, phảng phất như một miếng cò xí chập chờn đung đưa.

Tô Thanh cố nén cảm giác nôn mửa, lui về phía sau mấy bước, đỡ thân vào người phía sau.

Đôi mắt Cố Uyên thâm thúy, thuận thế đưa tay kéo nàng về sau lưng. Chớp mắt bị nàng vô thức gắt gao nắm lấy tay, cũng không nói gì, quay đầu hướng Ngọc Phi Giác hỏi: “Ồ bên trong này?”.

Ngọc Phi Giác không nghĩ tới Hắc Tiêu Đầu sơn trại, nơi khiến người ta nghe tên đã sợ mất mật, sẽ trở thành cái dạng này, im lặng gật đầu.

Lận Ảnh cười lạnh: “Cứ tưởng Hoa Hồ Điệp nổi tiếng năng lực thế nào, không ngờ còn chẳng bằng Bạch Cao của chúng ta”.

Ngọc Phi Giác nghe vậy, tựa hồ không có chút cảm giác lời này là nhục nhã hẳn, chỉ giận quá hóa cười: “Cũng không có cách nào, trùng hợp hôm qua bị phong hàn, khứu giác so ra hơi kém Bạch Cao huynh đài. Nói đến quả hổ thẹn, hổ thẹn”.

Lận Ảnh nhe răng một cái, không thể nói tiếp.

Tặc thổ phi Tiêu Đầu sơn xưa nay lấy hung hãn tàn bạo xưng danh, ngay cả quan phủ cũng phải tránh nơi này, nhưng nhìn bộ dáng sơn trại trước mắt, hiển nhiên là vừa mới bị người huyết tẩy.

Đến cùng là ai ra tay độc ác như vậy? Cố Uyên hơi nhíu mày, mới vừa nghĩ muốn tiến vào, lại bị nữ nhân sau lưng gắt gao kéo lấy, bước chân không thể tiến lên. Rũ mắt nhìn thân hình mảnh mai run lẩy bẩy kia, nói: “Buông ra”. Thấy nàng khúm núm buông lỏng tay, lại nói: “Tình cảnh bên trong kia sẽ càng thêm khó chịu, người ở lại bên ngoài, không cần đi vào”.

Tô Thanh nghe vậy, mắt nhìn cảnh tượng hoang vu hiu quạnh xung quanh, không khỏi rụt cổ: “Nô tì... nô tì muốn ở cùng một chỗ với Vương gia”.

Cố Uyên trầm mặc một lát, tùy ý nàng kéo vạt áo mình, cơ hồ kéo nàng đi vào trong sơn trại. Càng vào trong, mùi máu tươi càng nồng nặc.

Vị máu tanh nồng này kèm theo những cỗ thi thể bầm nát ven đường, mỗi thi thể càng thêm rợn người, khiến sắc mặt Tô Thanh thêm trắng bệch.

Bạch Cao núp trong lòng Yên Vu thấp giọng nức nở, Ngọc Phi Giác khó chịu che miệng, mũi nhăn lại làm vẻ mặt hẳn có chút thống khổ. Đột nhiên ấn đường gắt gao cau lại, nhìn hướng nhà ngói cách đó không xa, nói: “Trong gian nhà kia có người!”

Tất cả mọi người cảnh giác nhìn về hướng kia, đúng lúc thấy cửa phòng bị một cỗ lực đẩy ra, trong hư không không có gió mơn mơn lay động.